

Suzanne Heywood

VYRÁSTLA SOM NA MORI

Wavewalker a moja
cesta za slobodou

Suzanne Heywood

**VYRÁSTLA SOM
NA MORI**

Suzanne Heywood
Wavewalker: Breaking Free

Copyright © 2023 by Suzanne Heywood

This edition is published by arrangement with Peters, Fraser and Dunlop Ltd.
through Andrew Nurnberg Associates Prague s. r. o.

Translation © Zuzana Hrivňáková

Jacket design © Dmitry Yakovtsev / Adobe Stock

Design & Layout © Soňa Ševčíková

Slovak edition © 2024 by N Press, s. r. o.

ISBN 978-80-8230-305-9

Suzanne Heywood

VYRÁSTLA SOM NA MORI

Wavewalker a moja
cesta za slobodou

*Túto knihu venujem môjmu zosnulému
manželovi Jeremymu, ktorý mi dodal
odvahu napísať ju, a našim deťom
Petrovi, Lizzie a Jonnymu.*

Obsah

Nákres Wavewalkera	11
Úvod	15
PRVÁ ČASŤ – VLNA	19
1 Anglicko – Otcov sen	21
2 Severný Atlantický oceán – Stali sa z nás námorníci	31
3 Brazília – Útek z Ria	55
4 Južný Atlantický oceán – Kompas	69
5 Z Tristanu da Cunha do Kapského Mesta – Celebrity	83
6 Indický oceán – Vlna	99
7 Nový Amsterdam – Suchí, no zničení	117
DRUHÁ ČASŤ – HLASOVANIE	137
8 Z Fremantlu do Melbournu – Malá myška	139
9 Z Melbournu do Aucklandu – Odchody a pohreby	151
10 Z Nového Zélandu na Samou – Nepokoj v Tichomorí	163
11 Zo Samoy na Líniové ostrovy – Honba za Cookom	175
12 Havajské ostrovy – Koniec tretej plavby	187
13 Havajské ostrovy – Bieda na Sandwichových ostrovoch	199
TRETIA ČASŤ – V NEMILOSTI	213
14 Z Tahiti do Austrálie – Vzbuza	215
15 Austrália – Konečne škola	225

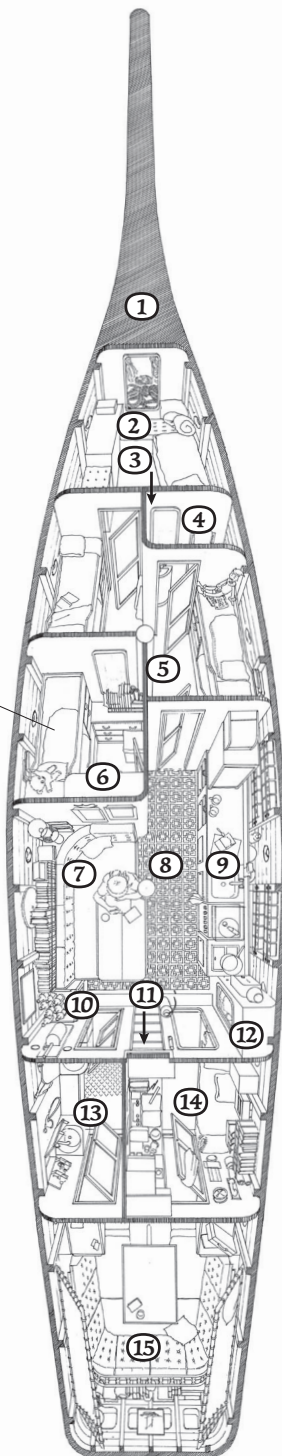
16	Dvakrát na Šalamúnove ostrovy – Záblesky budúcnosti	241
17	Opäť Šalamúnove ostrovy – Únik spod chápadiel minulosti	257
18	Zo Šalamúnových ostrovov do Austrálie – Prvá prekážka	273
19	Austrália – Môj sen	287
20	Z Austrálie na Fidži – Už sa neskrývam	297
21	Fidži – Láska za obzorom	311
22	Z Fidži na Nový Zéland – Skúšky	323
ŠTVRTÁ ČASŤ – VYTÚŽENÁ SLOBODA		341
23	Nový Zéland, časť prvá – Nútený rast	343
24	Nový Zéland, časť druhá – Ambície	357
25	Anglicko, časť prvá – Život ma skúša	379
26	Anglicko, časť druhá – Konečne doma	387
27	Z Anglicka do Austrálie – Sloboda	395
PIATA ČASŤ – DÔSLEDKY		407
28	Fidži – Po stopách Wavewalkera	409
Epilóg		423
Pod'akovanie		429

Nákres Wavewalkera

Moja
postel

1. Skrinka na kotvu
2. Predná kajuta
3. Rebrík k prednému poklopu
4. Predná toaleta
5. Štvorlôžková kajuta
6. Dvojlôžková kajuta
7. Pohovka a stôl
8. Hlavná kajuta
9. Kuchynka
10. Skrinka na nápoje
11. Rebrík k hlavnému poklopu
12. Skrinka na mokrý výstroj
13. Hlavná toaleta a kúpeľňa
14. Navigačná kabína
15. Zadná kajuta

ÚVOD

„Na záver tohto predslovu preto čitateľa žiadam, aby ospravedlnil štylistické nepresnosti, na ktoré v nasledujúcom rozprávaní nepochybne často narazí, a aby si pri ich výskyte uvedomil, že ide o dielo človeka, ktorému nebolo dopriate privilégium školského vzdelania, ale ktorý bol od mladosti neustále na mori.“

Kapitán James Cook, 7. júla 1776,
z úvodu denníkov o jeho druhej plavbe

Táto kniha opisuje príbeh môjho detstva, keď som strávila desať rokov plavbou okolo sveta. Odohráva sa na lodi, ktorá občas kopírovala trasu v poradí tretej impozantnej výpravy kapitána Cooka, no viac než o slávnom kapitánovi či o hľadaní Severozápadnej cesty je o vzrušení, frustrácii a smútku z dospievania v mimoriadnych podmienkach.

Odhodlanie rozpovedať tento príbeh vo mne dozrievalo dlhý čas.

Najprv som musela čeliť svojmu pretrvávajúcemu strachu z mora, ktorý ma neopúšťal ani v dospelosti, a tak som sa stala námorníčkou s kvalifikáciou veliteľka rekreačného plavidla morskej plavby (Yachtmaster Offshore). Adrenalín z tohto zážitku oživil moje spomienky z detstva. Potom som musela zozbierať čo najviac informácií, a tak som sa

zhovárala s ľuďmi, ktorí zohrávali v tomto príbehu nejakú úlohu, napríklad s mojím učiteľom biológie Rogerom Woollerom, ktorý mi pomohol utiecť a vrátiť sa do Anglicka. Prečítala som si svoje staré denníky, matkine listy a denníky a otcove palubné denníky a iné dokumenty. Čerpala som aj z otcovej knihy *Schooner to the Southern Oceans* (Škunerom po južných oceánoch), ktorá opisuje prvý rok a pol našej plavby očami námorníka. Mimoriadne zaujímavé (aj keď menej výpovedné) boli útržkovité spomienky môjho brata Jona. Napríklad: „Už mesiace som nemal na sebe košeľu. Nemám pyžamo, topánky ani ponožky. Žijem a spím v plavkách. Mám hnisavé vyrážky,“ a tiež fráza „Malo e lelei efiafi’ni, malo e lelei pongi’pongi’ni, dievča z Tongy“, čo znamená „Dobrý večer, dobré ráno, dievča z Tongy“, hoci informácie o tom, kto bolo to dievča a čo sa stalo medzi týmito pozdravmi, tu chýbajú.

Každý z týchto zdrojov príbeh obohatil, no žiadny z nich nebol úplne presný či nestranný. Napríklad otcove palubné denníky zvyčajne zaznamenávali našu zemepisnú šírku a dĺžku, no niekoľko zväzkov chýbalo, možno sa stratili na mori, a tie, ktoré zostali, hovorili len málo o čase strávenom v prístavoch a zvyčajne sa úplne odmlčali, keď sa niečo pokazilo.

Okrem toho som sa musela zmieriť s tým, že budem rozoberať najťažšie momenty svojho detstva, čím ohrozím svoj vzťah s rodičmi. Napriek tomu som mala pocit, že nemám inú možnosť. Potrebovala som sa konečne vyjadriť k dlhodobo tabuizovaným témam a pochopiť tak svoju minulosť.

Na prvej verzii knihy som pracovala dva roky a potom som ju odložila, aby som sa mohla venovať memoárom svojho vtedy už nevyliciteľne chorého manžela Jeremyho Heywooda, ktoré dostali názov *What does Jeremy Think?*

---

¹ Gordon Cook – *Schooner to the Southern Oceans*, 2011

(Čo si myslí Jeremy?)². Musela som Jeremymu sľúbiť, že sa k svojej knihe vrátim, hoci hotovú verziu už, žiaľ, nikdy nevidí.

---

² Suzanne Heywood – *What Does Jeremy Think? Jeremy Heywood and the Making of Modern Britain*, 2021. Poznámka prekladateľky: Jeremy Heywood bol popredným britským štátnikom, slúžil štyrom premiérom a bol označovaný za „pána Nenahraditeľného“ či „najlepšieho štátneho služobníka“.

Prvá časť

VLNA

*Zadržte hnev svoj, hviezdy ukrutné!
Plušť, víchor, búrka, majte na mysli,
že človek je váš krehký poddaný.
Som zmierlivý a chcem vás poslúchať.
Kým more hodilo ma na skaly,
tak hrozivo ma zmietať jeho prúd,
že bez dychu som čakal istú smrť.
Či nie je dôkaz vašej veľkosti,
že princa o všetko ste okradli?
Vyrhli ste ho z hrobu napokon
a on aj na brehu si želá skon.*

William Shakespeare –
*Perikles, druhé dejstvo, prvý obraz*³

---

³ Preložil Jozef Kot, vydal Tatran, Bratislava, 1984.

1.

Anglicko OTCOV SEN

Apríl 1975 – jún 1976

Vek šesť a sedem rokov

Warwick

Náš život v Anglicku mal dôverne známy rytmus. Každé ráno mama rozhrnula závesy v mojej izbe, ja som si cez hlavu natiahla sveter školskej uniformy a obliekla sukňu, potom som zbehla dolu a raňajkovala cereálie s mojím mladším bratom Jonom. Po škole sme sa hrali na hojdačke v záhrade alebo sme čupeli pri potoku na jej opačnom konci a pozorovali vážky poletujúce nad zlatozelenou hladinou.

Keď bol čas vrátiť sa dnu, otec bol už väčšinou doma z práce na hrade Warwick. Často sedel za stolom v kuchyni, počítal zlaté krugerrandy⁴ a balil ich na ďalšiu cestu do Londýna. Hovorieval nám, že na nich môže zarobiť veľa peňazí, lebo ich kupoval, keď boli lacné, a predával, keď ich cena stúpala. A najlepšie sa prenášali v škatuli od topánok, lebo kto by si bol pomyslel, že škatuľa od topánok môže byť plná zlata?

Pri večeri moji rodičia rozoberali najnovšie klebety v hoteli Tudor House, ktorý vlastnili a prevádzkovali – možno šéf-kuchár opäť hodil nôž po čašníčke (hoci zrejme nikdy žiadnu netrafil). Potom bol čas pobrať sa hore do izby, obliecť si

---

⁴ Krugerrand – zlatá minca z Juhoafrickej republiky, určená na obchodovanie so zlatom pre verejnosť.

nočnú košeľu, pohľadať svojho hnedého medvedíka Teddyho a uložiť sa do postele.

Na tento rytmus som bola zvyknutá, vyhovoval mi a myslela som si, že sa nikdy nezmení. Až nám raz pri raňajkách otec oznámil, že sa chystáme na plavbu okolo sveta.

Ostala som nehybne sedieť s lyžicou kukuričných lupienkov na polceste k ústam.

„Vydáme sa po stopách kapitána Cooka,“ povedal otec. „Keď už máme rovnaké priezvisko, kto iný sa na to hodí viac?“ Vzal si cigaretu a oprel sa o stoličku.

„Uťahuješ si z nás, však?“ spýtala som sa.

Brat vedľa mňa sledoval otca s pootvorenými ústami.

„Ani trochu,“ povedal otec a vyfúkol obláčik dymu. „Myslím to smrteľne vážne.“

„Ale prečo?“

„Nieкто si predsa musí uctiť dvojsté výročie Cookovej tretej výpravy, nemyslíte?“ povedal a so zdvihnutým obočím pozrel na mamu.

„Samozrejme, Gordon,“ povedala mama. Usmiala sa naňho a ústa si zakryla rukou v snahe schovať zub, ktorý si zlomila, keď pred pár dňami na večierku jazdila na Jonovej trojkolke. Brata vtedy trápilo, že si vzala práve tú jeho. „Mala si zobrať tvoju,“ povedal, aj keď teraz už na tom asi nezáležalo.

„Deti, o kapitánovi som vám už rozprával,“ povedal otec a zahasil cigaretu v popolníku, krútiac ohorkom zo strany na stranu, a vrátil sa ku káve. „Bol to ohromne výnimočný človek. Ľudia, ktorí plánovali zopakovať jeho prvú a druhú plavbu, sa včas nespamätali, takže toto je posledná šanca.“

„Otec našiel šesť ľudí, ktorí sa k nám pridajú a rozdelia si s nami výdavky,“ povedala mama.

„A čo bude s hotelom?“

Otec sa na mňa otočil: „Hotelom Tudor House? Predáme ho a kúpime loď. Aby sme mali na cestu, musíme predať všetko. Bude to stáť za to, však, Mary?“

„Samozrejme, že bude.“

Otec sa opäť rozrozprával.

„Ako dlho budeme preč?“ opýtala som sa, keď sa na chvíľu zastavil.

„Tri roky. Vyrazíme budúci rok v júli, presne dvesto rokov po kapitánovi Cookovi. Kým sa vrátíme, uvidíte viac krajín, ako väčšina ľudí navštívi za celý život. Budeme sa plaviť do Južnej Ameriky, potom cez Atlantický oceán do Južnej Afriky a Austrálie. Odtiaľ budeme pokračovať na Havajské ostrovy a do Ruska.“

Hodiny na stene tikali. Pozrela som sa von oknom na prázdnu hojdačku. Otec nás už raz zobral na loď, ale toto bolo iné.

„Dobre ma počúvajte, deti,“ povedal a stíšil hlas, „túto výpravu musíte udržať v tajnosti. Nechcem, aby sa o nej niekto dozvedel, najmä nie personál hotela. Nesmiete ju spomenúť ani svojim kamarátom.“

Mama zdvihla zrak. „Tak počte,“ povedala a odsunula stoličku. „Prídeme neskoro do školy.“

Zostala som sedieť.

„Sue, ponáhľaj sa,“ povedala a zamierila na chodbu.

Vyšla som za ňou a nechala otca čítať noviny. Bola som takmer pri aute, keď som sa vrátila a zastala vo dverách kuchyne. „Oci,“ povedala som, „môžem pri plavbe pomáhať na lodi? Tak naozaj pomáhať, ak pôjdeme?“

„Jasné, že môžeš.“

Pred začiatkom leta sa otec počas týždňa naďalej venoval svojej bežnej práci – vymýšľal spôsoby, ako pomôcť majiteľovi hradu Warwick lordovi Brookovi zarobiť viac peňazí, organizoval v hoteli Tudor House stredoveké hostiny a vozil krugerrandy do Londýna a späť vlakom. Cez víkendy hľadal loď.

„Videl som veľké lode, malé lode a niektoré také nespôsobilé na plavbu, že by som ich ani nevyťahol z prístavu,“ povedal mi po niekoľkých týždňoch, „ale žiadna nebola tá pravá.“

Posledný školský deň pred prázdninami nám učiteľka oznámila, že budeme počúvať príbeh o Théseovi, ktorý sa na lodi vydal bojovať s Minotaurom v bludisku.

„Prečo ste si vybrali príbeh o plavbe?“ spýtala som sa rozmýšľajúc, či pozná naše tajomstvo.

„Pretože je slávny,“ povedala. „Rada sa plavíš?“

„Občas. Keď je pekné počasie.“

Sadla som si na zem vedľa svojej kamarátky Sarah a počúvali sme rozprávku z magnetofónu na nízkej skrinke. Théseus slúbil otcovi, že ak sa mu podarí poraziť Mínotaura, vymení čierne plachty na svojej lodi za biele, ale cestou domov na to zabudol. Keď otec videl, že sa loď vracia so zdvihnutými čiernymi plachtami, predpokladal, že Théseus zahynul, a tak skočil z útesu a zabil sa.

Prvý raz v živote som počula príbeh, ktorý nemal šťastný koniec. Držala som Sarah za ruku a čakala na záverečné slová *žili šťastne, až kým nepomreli*, ale tie nikdy neodzneli.

V lete som trávila čas tak, že som sa naháňala na tráve s Rustym, naším zlatosrstým vodným španielom, pozorovala hmyz pri potoku s Jonom, chodila plávať na kúpalisko a jazdila na Nancy, gaštanovej kobyle, ktorú som chcela mať, ale v skutočnosti patrila jazdeckej škole.

Začala som si myslieť, že otec zabudol na svoj plán oboplávať svet, ale jedného večera mi oznámil, že našiel loď. Do vzduchu kreslil tvary a opisoval jej vyvýšenú palubu na korme a obdĺžnikovú vratiplachtu. „Na každej strane má malé okrúhle lodné okienka,“ povedal a prstom dobal diery do svojej imaginárnej galeóny.

O pár týždňov sme sa vydali bližšie preskúmať otcov objav na ostrov Wight. Ako bolo u nás na dlhších cestách zvykom, šoférovala mama, pretože otec býval za volantom ospalý. Témy ich rozhovoru som už dobre poznala – sťažovali sa na premávku a hovorili nám, aké máme šťastie, že to na mori nebudeme musieť znášať, otec spustil tirádu o „absurdnej daňovej politike“, ktorej sa vyhneme, ak vyplávame.

Cestu trajektom cez Solentskú úžinu som strávila na palube, kde som objímala Rustyho a pozerala na vlny. Zbožňovala som more. Uživala som si, keď sa podo mnou kolísala paluba a vo vzduchu bolo cítiť soľ. Nemala som morskú chorobu ako moja mama.

Tešila som sa na otcovu novú loď, ale vedela som, že ak sa jeho sen splní, budem sa musieť rozlúčiť so svojím starým životom.

V lodenici si otec hrdo vykračoval pred nami. „Som si istý, že si ju zamilujete,“ povedal. S Jonom sme kráčali za ním, kopali popri tom do kameňov a rozprávali sa, nad hlavou nám škriekali hašterivé čajky. Potom otec povedal: „Tam je.“ Zdvihla som zrak a uvidela obrovskú loď s dlhou zahnutou provou, dvoma sťažňami a vyvýšenou palubou na korme.

Rozbehli sme sa k lodi, dupali po môle a balansovali na trámoch v snahe dostať sa na palubu. Za nami som začula mamin hlas: „To sa mi nepáči.“ A potom ešte vyčítavejším tónom: „Vieš, že neznášam výšky, Gordon.“

Zatiaľ čo sa ju otec snažil previesť cez mostík na loď, Jon a ja sme sa rozbehli na prieskum, ignorujúc jeho varovania, aby sme boli opatrní, aj keď boli namieste, pretože odvšadiaľ na nás číhalo rozhádzané náradie, odhalené trámy a kusy kovu. Interiér lode nebol dokončený, ale v šere sa už dali rozpoznať rozmontované kóje a skrine.

Po chvíli som vyšla na kormu, sadla si vedľa otca do kormidelne a sledovala ho, ako pripevňuje kompas na kompasnicu, drevený stojan s prístrojmi pred kormidlom lode. „Volá sa Wavewalker,“ povedal. „Mali sme šťastie – mohol som si ho dovoliť, pretože mužovi, ktorý ho staval, došli peniaze.“

„Wavewalker,“ zopakovala som a skúmala to meno po častiach. Táto loď nás prevedie cez vlny, preplavíme sa na nej okolo sveta a späť.⁵

„Dole je kopec miesta, však?“ opýtal sa otec. „Videla si elektrické svetlá? V zadnej kajute je dokonca toaletný stolík pre mamu.“

„Tešíš sa na plavbu?“

„Teším,“ povedal. „Vždy som sa chcel plaviť okolo sveta. Mal som stráviť život dolovaním uhlia v yorkshirskej bani. Ale dotiahol som to až sem, to je, čo?“

---

⁵ Poznámka prekladateľky: Názov lode Wavewalker by sa dal doslovne preložiť ako Vlnochod.

Prikývla som. „Bude dole dosť lôžok pre všetkých tvojich kamarátov?“

Otec si zahryzol do pery: „Vlastne s nami pôjdu len štyria. Dvaja dospeli k záveru, že plavba bude na nich príliš drsná.“

„Drsná?“ sledovala som ho prižmúrenými očami.

Otec pokrčil plecami. „V niektorých častiach určite. Preplávame vyše tridsattisíc námorných míľ. A plánujeme sa plaviť nesprávnou stranou sveta, teda proti vetru.“

„Prečo sa radšej nebudeme plaviť tou správnou stranou?“

Opäť sa pozrel na kompas. „To nemôžeme, pretože sa plávime po stopách kapitána Cooka. Na svojej tretej plavbe hľadal spôsob, ako by sa lode mohli dostať z Tichého oceánu späť do Európy tak, že zvrchu obopávajú Severnú Ameriku. Keby našiel priechod, ušetril by iným lodiam veľa času a získal by veľa peňazí.“

„A podarilo sa mu to?“

„Nepodarilo,“ povedal otec. „Neexistuje žiadny priechod, aspoň nie taký, ktorý by nebol zamrznutý, takže keď dorazil na Aljašku, obrátil sa naspäť. Ale bola to neuveriteľná plavba.“

Chvíľu som len tak sedela a pozorovala otca pri práci. „Takto vyzerala aj loď kapitána Cooka?“

„Tak trochu. Jeho loď Resolution bola dlhá vyše tridsať metrov, čo je asi o tretinu viac, ako má Wavewalker. Bola aj oveľa širšia a vážila desaťnásobne viac. Ale u nás na palube bude len naša rodina a niekoľko členov posádky, zatiaľ čo Resolution viezol vyše sto ľudí a mnoho zvierat.“

Nervózne som krútila rukami na kolenách. Spomenula som si na Thésea. „Akej farby budú plachty?“

Otec zvrátil čelo: „Samozrejme, že biele.“

Usmiala som sa a oprela sa o plachtovinový kryt kormidelnice, ktorý aspoň trochu tienil na lavičky pred kompasnicou.

„Ale na hlavnej plachte bude jeleň,“ povedal. „Je to logo hotelovej skupiny Trust House Forte, ktorá nás sponzoruje.“

Znova som si sadla rovno. „Akej farby je to logo?“

„Čierno-biele.“

Krátko po začiatku školského roka priviedla naša učiteľka do triedy hosta. „David nám zaspieva,“ povedala.

David sa usadil na jednu z červených plastových stoličiek, kolená mu trčali na obe strany. Vzal do rúk gitaru a zahral „Michael, Row the Boat Ashore“ (Michael, vesluj na breh), zatiaľ čo ja som premýšľala, či vie o tom, že odchádzam na more. Ostatní sa to dozvedia čoskoro, pretože práve v ten deň to šla mama oznámiť riaditeľovi školy. Po vyučovaní som sa rozbehla k jej autu Mini pristavenom pred školou. Dalo sa vždy ľahko nájsť, lebo s Jonom sme ho ozdobili disneyovskými nálepkami – na dverách spolujazdca žiarila myška Minnie v červeno-bielych bodkovaných šatách, na kufri zas káčer Donald.

Naskočila som dnu a strčila si školskú tašku pod nohy. „Čo povedal riaditeľ?“

„Nič užitočné,“ povedala mama. „Nechcel mi ani dať osnovy, aby som vás mohla učiť sama. Povedal len, že podľa neho je celá plavba zlý nápad.“ Vyklonila sa z auta. „Poď, Jon, ponáhľaj sa.“ Otočila sa naspäť na mňa. „Ale na tom nezáleží. Ja a otec sme vyštudovaní učiteľia, nájdem materiály, ktoré potrebujeme. S Jonom ste zapísaní na zoznam čakateľov na dobrú školu, kam môžete ísť, keď sa vrátite, takže budete musieť poctivo pracovať. To však nebude problém, pretože budete naši jediní dvaja žiaci.“

Doma sme si s Jonom zhodili školské tašky a mama šla do kuchyne. „Pán Riley povedal, že ak vynechajú viac ako rok školskej dochádzky, už to nikdy nedoženú,“ začuli sme, ako hovorí otcovi.

„Je to nafúkaný somár, ktorý nevie, o čom hovorí,“ povedal otec a my s Jonom sme sa na seba uškrnuli. „Je to len ďalší dôkaz toho, že s touto krajinou niečo nie je v poriadku. Ak Sue a Jon dokážu čítať, písať a zvládnu základy matematiky, stačí im to, dokým nebudú starší.“

„Ale vyskúšal už niekto túto teóriu v praxi?“ spýtala sa mama.

„Pokiaľ viem, tak nie. Ale neviem si predstaviť lepšiu školu, ako je plavba okolo sveta.“

Mama už školu nespomenula, a tak som sa nepýtala. Namiesto toho som sa vrátila k svojim obvyklým činnostiam a pohltili ma blížiace sa Vianoce. Otec na sviatky vyplával na Wavewalkerovi do Saint-Malo vo Francúzsku, a tak nás aj s Jonom mama zobrala za ním. Cestovali sme trajektom a potom sme strávili niekoľko dní v meste, chodili sme do reštaurácií a jedli mušle s hranolkami, zatiaľ čo rodičia pili gin s tonikom a smiali sa.

V tom čase sme už predali náš starý dom, takže v zime sme sa zabývali v našom dočasnom domove v malej budove zastrčenej za hotelom Tudor House. Po škole sme s Jonom skúmali tajné chodby, schodiská a kňazský úkryt⁶ v hoteli a navštevovali šéfkuchára, ktorý nás, napriek príbehom o jeho strašnej povahe, vždy rád privítal, usadil za kuchynský pult a učil nás piecť koláče v tvare kvetov.

Jedného dňa, keď som sa hrala na chodbe nášho nového príbytku s bábikami, som počula, ako sa rodičia opäť rozprávajú o plavbe. Otec povedal: „Náš posledný partner to odriekol.“

Mama sa zasmiala. „Keby to bol ktokoľvek iný než ty, Gordon, povedala by som mu, aby sa na všetko vykašlal. Nemáš peniaze, aby si tú plavbu utiahol, a hľadanie nových sponzorov nevyzerá nádejne.“

„Čo myslíš tým *keby to bol ktokoľvek iný*?“

„Ja ťa poznám. Keď sa raz pre niečo rozhodneš, nič ťa nezaštaví.“

Keď zimu vystriedala jar, mama začala organizovať „olovené večierky“, kam nám ľudia nosili kusy starých rúr, ktoré otec plánoval roztaviť a vložiť do kýlu Wavewalkera. Cez víkendy nás nútila trénovať chôdzu v žabkách, v ktorých sme kráčali po poliach, medzi nohy sa nám prepletal Rusty, palce sme mali od chladu červené a na chodidlá sa nám lepili zelené stebľá trávy.

---

⁶ Poznámka prekladateľky: Kňazské úkryty (ang. priest holes) sú úkryty pre katolíckych kňazov vstavané do budov, pozostatok z čias prenasledovania katolíkov v Spojenom kráľovstve za vlády kráľovnej Alžbety I.

„Bojíš sa plavby?“ spýtala sa ma Sarah jedného večera, keď som u nej ostala na noc.

„Nie. Otec je skvelý námorník.“

Prehupla sa na posteli do sedu a zachichotala sa. „Je to pirátsky kapitán.“

„Áno, je. Hovorí, že nás asi neminú nejaké búrky, ale sľúbil mi, že mu môžem na lodi pomáhať. Ale ty a Rusty mi budete chýbať.“

„Prečo si nemôžeš so sebou vziať Rustyho?“

„Ja neviem. Kapitán Cook si vzal kravy, prasatá, ovce a sliepky, ale mama a otec hovoria, že Rusty ísť nemôže. Ale máme aj nejakú posádku. Owen už dokonca raz preplával oceán – plavil sa sem až z Austrálie. Zoznámila som sa s ním, keď sme minulý víkend trénovali plavbu.“

„Bola to zábava?“

Zaváhala som. „Vlastne to bola trochu nuda. S Jonom sme skákali na obrátenom gumenom člne na palube ako na trampolíne, ale mama povedala, že to už robiť nesmieme, lebo sú na ňom riasy a budeme celí zelení.“

„Budeš mi chýbať,“ povedala Sarah.

Vstala som, aby som ju objala okolo pliec. „Neboj sa, veď sa vrátim.“

„Áno,“ povedala. „A keď sa vrátiš, budeme stále kamarátky.“

